

Clare Mackintosh

Lasă-mă să mint

Traducere din engleză de Mihaela Ionescu

Capitolul 1

Moartea nu-mi vine bine. O port ca pe o haină de-mprumut; îmi alunecă de pe umeri și atârnă pe jos. Nu mi se potrivește. Mă strânge.

Aș vrea să scap de ea; s-o arunc în dulap și să-mi pun din nou hainele mele croite pe măsură. N-am vrut să-mi părăsesc vechea viață, dar am speranțe pentru cea nouă — nutresc că voi deveni o persoană frumoasă și plină de energie. Deocamdată, sunt captivă.

Între vieți.

În purgatoriu.

Se spune că despărțirile neașteptate sunt mai ușoare. Mai puțin dureroase. Greșit. Orice durere scutită de un rămas-bun obositor pe care-l presupune o boală ce pare să nu se mai încheie este contrabalansată de oroarea unei vieți curmate din senin. O viață încheiată în mod violent. În ziua morții mele am mers pe sârmă între cele două lumi, cu plasa de siguranță de sub mine făcută zdrențe. Încoace siguranță; încolo pericol.

Am pășit.

Am murit.

Obişnuiam să glumim pe tema morţii — când încă mai eram îndeajuns de tineri, îndeajuns de plini de viaţă ca să ni se pară că moartea era ceva ce li se putea întâmpla doar altora.

— Cine crezi c-o să se ducă primul? ai întrebat într-o noapte când terminaserăm tot vinul și stăteam în fața șemineului electric din apartamentul meu închiriat din Balham. O mână care-mi mângâia leneș coapsa ți-a mai îndulcit cuvintele. Am răspuns imediat.

— Tu, desigur.

Mi-ai aruncat o pernă în cap.

Eram împreună de o lună; bucurându-ne unul de trupul celuilalt, vorbind despre viitor ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Fără legăminte, fără promisiuni — doar posibilități.

— Femeile trăiesc mai mult, am zâmbit eu larg. E un fapt bine cunoscut. Ține de genetică. Supraviețuirea celui mai bine adaptat. Bărbații nu se descurcă singuri.

Ai devenit serios. Mi-ai luat fața în palme și m-ai făcut să mă uit la tine. În penumbră, ochii tăi erau negri; grătarul incandescent al șemineului se reflecta în pupilele tale.

— Adevărat.

M-am întins să te sărut, dar degetele tale m-au oprit; am simțit presiunea degetului tău mare pe obraz.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu știu ce m-aș face.

Am simțit un fior scurt, în ciuda căldurii puternice a focului. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Las-o baltă.

— Aș muri și eu, ai insistat tu.

Atunci am pus punct dramatismului tău tineresc, încercând să-ți îndepărtez mâna și să-mi eliberez bărbia. Păstrându-mi degetele împletite cu ale tale, pentru ca gestul să nu pară unul brutal. Sărutându-te, mai delicat la început, apoi din ce în ce mai pătimaș, până când te-ai lăsat pe spate

și eu am fost deasupra ta, cu părul meu acoperindu-ne fețele ca o cortină.

Ai muri pentru mine.

Relația noastră era la început; o scânteie care se putea stinge la fel de repede cum ar fi putut să se transforme în flăcări. N-aveam de unde să știu că vei înceta să mă iubești; că eu nu te voi mai iubi. N-am putut să nu fiu încântată de profunzimea sentimentelor tale, de intensitatea din privirea ta.

Ai muri pentru mine și, în clipa aceea, m-am gândit că și eu aș putea muri pentru tine.

Nu am crezut însă că vreunul dintre noi va fi nevoit s-o facă.

Capitolul 2

Anna

Ella are opt săptămâni. Are ochii închiși, gene lungi și întunecate, pomeți ca două mere care se mișcă în sus și-n jos când mănâncă. O mânuță stă răsfirată pe sânul meu, ca o stea de mare. Stau jos, lipită de canapea, și mă gândesc la toate lucrurile pe care aș putea să le fac câtă vreme ea suge. Să citesc. Să mă uit la televizor. Să fac cumpărături de la o băcănie online.

Dar nu azi.

Azi nu e o zi pentru lucruri banale.

Mă uit la fiica mea, și după o vreme ridică pleoapele și mă fixează cu ochii ei de un albastru-marin, solemnă și plină de încredere. Pupilele ei sunt ca două lacuri adânci de dragoste necondiționată; reflexia mea în ele e mică, dar neclintită.

Ella suge mai încet acum. Ne uităm una la alta și mă gândesc la faptul că maternitatea este cel mai bine păstrat secret: la faptul că toate cărțile din lume, toate filmele, toate sfaturile nu te pot pregăti vreodată pentru sentimentul copleșitor că ești totul pentru o ființă minusculă. Sau că

acea ființă reprezintă totul pentru tine. Păstrez și eu secretul, nu-l spun nimănui, cui aș putea să-l destăinui? La mai puțin de zece ani de la terminarea școlii, prietenele mele își împart patul cu iubiți, nu cu bebeluși.

Ella se uită în continuare la mine, dar, treptat, atenția din ochii ei se tulbură, la fel cum ceața dimineții învăluie priveliștea. Pleoapele ei se închid o dată, de două ori, apoi rămân închise. Suptul — întotdeauna atât de feroce la început, apoi din ce în ce mai ritmic, relaxat — încetinește până când între două înghițituri trec câteva secunde bune. Se oprește. Adorme.

Ridic mâna și apăs ușor cu arătătorul pe sân, rupând sigiliul dintre sfârcul meu și buzele Ellei, apoi îmi aranjez la loc sutienul pentru alăptat. Gurița Ellei continuă să se mai miște o vreme, apoi somnul o cuprinde din ce în ce mai adânc, cu buzele înghețate parcă într-o perfectă literă O.

Ar trebui s-o pun în pătuț. Să profit la maximum de perioada în care doarme. Zece minute? O oră? Suntem încă departe de orice fel de rutină. *Rutină*. Cuvântul-cheie pentru fiecare proaspătă mamă; singurul subiect de conversație la cafeaua din diminețile de după naștere, la care asistenta la care suntem arondate mă obligă să iau parte. *Doarme deja fără întreruperi? Ar trebui să încerci metoda plânsului controlat. Ai citit Gina Ford?*

Dau din cap și zâmbesc, spunând *O s-o caut*, apoi gravitez către una dintre celelalte proaspete mămici. Cineva diferit. Cineva mai puțin rigid. Pentru că mie puțin îmi pasă de rutină. Nu vreau s-o las pe Ella să plângă în timp ce eu stau la parterul casei și postez pe Facebook despre „coșmarul de a fi părinte“.

Doare să plângi după o mamă care nu se mai întoarce. Ella nu trebuie să știe lucrul ăsta deocamdată.

Se foiește în somn, iar nodul din gâtul meu, mereu prezent, crește. Când e trează, Ella e fiica mea. Când prietenii îmi arată în ce privințe semănăm sau cât de mult seamănă cu Mark, nu reușesc să văd aceste lucruri. Mă uit la Ella și o văd, pur și simplu, pe ea. Dar când doarme... când doarme, o văd pe mama mea. Sub obrăjorii aceia umflați de bebeluș se ascunde o față în formă de inimă, iar linia părului este atât de asemănătoare, că știu deja că, în anii ce vor urma, fiica mea își va petrece ore întregi în fața oglinzii, încercând să îmblânzească singura șuviță care crește complet diferit de restul.

Oare bebelușii visează? Despre ce ar putea ei să viseze, având atât de puțină experiență a lumii? O invidiez pe Ella pentru somnul ei, nu doar pentru că sunt obosită cum n-am fost niciodată înainte să am un copil, ci și pentru că, atunci când îmi vine somnul, aduce cu el coșmaruri. Visele îmi arată lucruri pe care nu am cum să le știu. Supoziții din rapoartele poliției și din documentele medicilor legiști. Îmi văd părinții cu fețele umflate și desfigurate de apă. Văd spaima de pe chipurile lor, când cad de pe stâncă. Le aud țipetele.

Câteodată subconștientul e blând cu mine. Nu-i văd de fiecare dată pe părinții mei căzând; uneori îi văd zburând. Îi văd pășind în gol, desfăcându-și brațele și plănând aproape de suprafața unei mări albastre, din care sar stropi pe fețele lor vesele. Atunci mă trezesc domol, cu un zâmbet care-mi întârzie pe față până când deschid ochii și-mi dau seama că totul este la fel cum era atunci când i-am închis.

Cu nouăsprezece luni în urmă, tatăl meu a luat o mașină — cea mai nouă și cea mai scumpă — din curtea din față a firmei sale. A condus cele zece minute de la

Eastbourne până la Beachy Head, unde a lăsat mașina în parcare, cu portiera descuiată, și s-a îndreptat către stânci. Pe drum, a adunat pietre care să-l îngreuneze. Apoi, când marea și-a atins punctul maxim, s-a aruncat în gol de pe stânci.

Șapte luni mai târziu, măcinată de durere, mama mea l-a urmat, cu o acuratețe atât de devastatoare, încât ziarul local a descris incidentul ca fiind o „sinucidere la indigo“.

Știu toate acestea pentru că, în două rânduri, l-am ascultat pe medicul legist care ne-a relatat evenimentele, pas cu pas. Eram cu unchiul Billy când am ascultat concluziile blânde, dar dureroase a două misiuni de salvare eșuate. Mă uitam în jos în timp ce experții expuneau păreri despre valuri, rata de supraviețuire, statistici mortuare. Și am închis ochii când medicul legist a înregistrat verdictul de sinucidere.

Părinții mei au murit la un interval de șapte luni unul de celălalt, dar morțile lor atât de conectate au făcut ca anchetele să fie ținute în aceeași săptămână. Am aflat o grămadă de lucruri în acele două zile, dar nu și singurul lucru care conta.

De ce au făcut-o.

Dacă *într-adevăr* au făcut-o.

Faptele erau dincolo de orice îndoială. Doar că părinții mei nu erau genul sinucigaș. Nu erau deprimați, anxioși, nu aveau temeri. Erau ultimii oameni de la care te-ai fi așteptat să renunțe la viață.

— Bolile mintale nu sunt întotdeauna evidente, spune Mark când deschid subiectul, fără ca vocea lui să trădeze vreun strop de iritare că discuția ajunge, din nou, în acest punct. Chiar și cei mai capabili, cei mai activi oameni pot suferi de depresie.

Pe parcursul ultimului an am învățat să-mi păstrez teoriile pentru mine; să nu mai dau glas cinismului care zace dincolo de suprafața durerii mele. Nimeni altcineva nu are dubii. Nimeni altcineva nu simte că ceva e în neregulă.

Dar, pe de altă parte, poate că nimeni altcineva nu i-a cunoscut pe părinții mei la fel ca mine.

Sună telefonul. Las robotul să răspundă, dar persoana care sună nu lasă niciun mesaj. Imediat, îmi simt telefonul mobil vibrând în buzunar și știu chiar înainte să mă uit că este Mark.

— Ești cumva sub un bebeluș care doarme?

— Cum ai ghicit?

— Ce face?

— Suge la fiecare jumătate de oră. Tot încerc să mă apuc de cină, dar nu prea-mi iese.

— Nu-ți bate capul — pot să mă ocup eu când ajung acasă. Tu cum ești?

O ușoară schimbare de ton, pe care nimeni altcineva n-ar detecta-o, se simte în vocea lui. Un subînțeles. Tu cum ești azi, în ziua asta în mod special?

— Sunt bine.

— Pot să vin acasă...

— Sunt bine. Serios.

Lui Mark i-ar plăcea profund să plece la jumătatea cursului. Adună atestate așa cum adună alții suporturi pentru bere sau monede străine; are atât de multe litere care îi indică titlurile, încât abia încap după numele lui. La fiecare câteva luni trebuie să-și imprime cărți de vizită noi, iar literele cel mai puțin importante cad în uitare. Cursul de azi poartă numele „Valoarea empatiei în relația client-consilier psihologic“. Nu are nevoie de cursul ăsta; empatia lui a fost evidentă din clipa în care i-am trecut pragul.

M-a lăsat să plâng. A împins o cutie cu șervețele către mine și mi-a spus să nu mă grăbesc. Să încep când sunt pregătită, nicio clipă mai devreme. Iar când am încetat să mai plâng, dar tot nu mi-am putut găsi cuvintele, mi-a vorbit despre stadiile durerii — negare, furie, negociere, depresie, acceptare — și mi-am dat seama că nu trecusem de prima etapă.

Făcuserăm deja patru ședințe când Mark a tras adânc aer în piept și mi-a spus că nu mă mai putea trata, iar eu am întrebat dacă era din cauza mea, și el a răspuns că era vorba de un conflict de interese și că era îngrozitor de neprofesionist, dar totuși nu aș vrea să ieșim împreună la cină cândva?

Era mai în vârstă decât mine — mai apropiat de anii mamei mele decât de ai mei —, cu o siguranță de sine în contradicție cu emoțiile pe care atunci le-am văzut ieșind la suprafață.

Nu am ezitat.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Mai târziu mi-a spus că s-a simțit mai vinovat pentru faptul că-mi întrerupsese ședințele de consiliere decât pentru încălcarea regulilor de etică referitoare la ieșitul cu un pacient. *Fost* pacient, am subliniat eu.

Încă nu e complet împăcat cu asta. Oamenii se întâlnesc în tot felul de locuri, îi reamintesc eu. Părinții mei s-au cunoscut într-un club de noapte londonez; ai lui, la raionul de produse congelate din Marks & Spencer. Iar eu și el ne-am cunoscut în apartamentul său de la etajul șapte din Putney, într-o cameră de consultații cu scaune de piele, și cuverturi moi de lână, și un semn pe ușă pe care scria MARK HEMMINGS, CONSILIERE PSIHOLOGICĂ. DOAR CU PROGRAMARE

— Bine, dacă ești sigură. Dă-i Ellei un pupic din partea mea.